

РЕШЕНИЕ

№ 869

гр. С., 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20231100509472 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 08.02.2022 г., гр.д. 38555/2019 г., СРС, 46 с-в признава за установено по отношение на „С.Т.“ ООД на основание чл. 124, ал 1 ГПК във вр. чл. 10, ал. 2 от Закона за БАН, че Българска академия на науките е собственик на реална част с площ от 555 кв. м., при граници по букви А; Б; В; Г; Д; Е; Ж; З; И; А съгласно изготвената комбинирана скица - Приложение №1 към СТЕ, находяща се на л. 178 от делото, неразделна част от настоящото решение и съставляващ реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.4083.6242, находящ се в гр. С., район „Младост“, бул. „Александър Малинов“, урбанизирана територия, НТП, за друг вид застрояване, стар № 4100, квартал 11 съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-15/06.03.2009 г. на изп. директор на АГКК, идентичен с имот с идентификатор 68134.4083.517, целият от 659 кв. м., идентичен с част от поземлен имот стар пл. № 4100, к.л. 627 по кадастрален план, поддържан до влизане в сила на кадастралната карта, като осъжда ответника да заплати на ищеца сумата 863.07 лв. - разноски.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от третото лице помагач на ответника - С. И. А.. Счита, че за процесния имот не са съставяни АДС или АОС. Не е обсъждана СТЕ, приета по гр.д. 3740/2001 г., СРС, 44 с-в, което е с предмет реституция на същия имот, за изясняване разположението и състоянието на оградите през годините. От преписката на ОСЗГ „Панчарево“ е видно спазването на процедурата за възстановяване на имота. В първоначалната СТЕ е прието, че имотите на страните са съседни. Свидетелите Н. и Т. разграничават имота на ответника от останалата част на БАН. Не е съобразена допълнителната СТЕ, според която външната ограда, в чиито граници попада имота на ответника, е сравнително нова и теренът е обрасъл с дървета и храсти. Не е установено кой поставя тази ограда. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се отхвърли искът.

По реда на чл. 265, ал. 1 ГПК към въззивната жалба се присъединява ответникът по иска „С.Т.“ ООД, като поддържа изложеното в нея.

Третото лице помагач на ответника по иска - И. А. И. не изразява становище.

Въззиваемият – ищецът Българска академия на науките оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл. 269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявен е установителен иск за собственост с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК.

Ответникът по иска „С.Т.“ ООД представя договор за покупко-продажба от 26.09.2018 г., обективиран в нот. № 127, том XIII, нот. д.1890/2018 г., н-с рег. № 622 НК, по чиято сила придобива от третите лица помагачи на ответника – И. А. И., С. И. А. и Райка Владимирова И.а, последната поч. в хода на процеса, процесния поземлен имот, представляващ реална част, с площ 555 кв. м., от поземлен имот с идентификатор 68134.4083.6242, находящ се в гр. С., район „Младост“, бул. „Александър Малинов“, идентичен с имот с идентификатор 68134.4083.517, целият от 659 кв. м., стар № 4100, кв. 11 по КККР от 2009 г., бивша нива, с пл. № 13006, к.л. 627 по предходен КП.

Праводателите на ответника са признати за собственици по земеделска реституция и наследство на имота с констативен нот. акт № 25/25.03.2009 г., том I-A, нот.д. 20/2009 г., н-с рег. № 273 НК и констативен нот. акт № 127/11.12.2020 г., н-с рег. № 273 НК.

С решение № 200/28.04.2006 г., ОСЗГ „Панчарево“ в полза на наследниците на С. Н.а С., каквито са праводателите на ответника, се възстановява в стари реални граници правото на собственост върху спорния имот, приет за идентичен с бивша нива от 0.659 дка, трета категория, находящ се в строителните граници на Горубляне, м. „Кърво“, имот пл. № 13006.

При упражнен по иска за собственост косвен съдебен контрол за законосъобразност на решението по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ, в което производство не е участвал ищеца БАН, въззивният съд намира същото за неправилно.

Решението е постановено след отмяната на чл. 60, ал. 4 ППЗСПЗЗ, обн. ДВ бр.44/08.05.2001 г., която регламентира от колко лица се състои комисията. Затова следва да се съобрази приложимият тогава чл. 15, ал. 2, т. 6 ЗАП /отм./, съгласно който е достатъчно актът да бъде подписан от председател и секретар. В случая е спазено това изискване за валидност на представеното решение.

Независимо, че окончателният възстановителен акт не е придружен със скица по чл. 18ж, ал. 1, изр. 2 ППЗСПЗЗ, заверена от поземлената комисия, а за имоти в строителните граници на населените места /какъвто е процесния имот/ – и от техническата служба на общината, следва да се приеме, че имотът е достатъчно индивидуализиран. В решението са посочени неговите площ, номера по кадастралния план и точните му граници, представена е скица и удостоверение по чл. 13, ал. 4 и ал. 5 ППЗСПЗЗ.

Не са представени доказателства, бившата собственица С. Н.а С. да е притежавала и съответно придобила на конкретно правно основание процесния имот. В решението на ОСЗГ е посочено, че имотът се води на нейно име по емлячен регистър, но препис от последния не е представен. Независимо от това, в спорното исково производство по чл. 124, ал. 1 ГПК не е достатъчно да се докаже право на собственост само с извлечение от емлячен регистър, т.к. остават неясни границите на имота и конкретния придобивен способ. Затова не се установява наследодателката на праводателите на ответника да притежава титул за собственост върху имота преди образуване на ТКЗС. Недоказани остават констатациите в решението на ОСЗГ, поради което същото не легитимира ответника като придобил имота от възстановени собственици, т.к. разпореждането от несобственик не произвежда вещноправен транслативен ефект.

Този извод се налага и предвид наличие на други предпоставки, изключващи земеделската реституция.

Ищецът е признат за собственик с констативен нотариален акт № 1/29.01.2008 г., том I, нот.д. 19/2008 г., н-с К.Б., на основание чл. 10, ал. 2 ЗБАН, на дворно място в гр. С., район „Младост“, бул. ****, с площ 279 793 кв.м., който включва и процесния имот с бивш пл. № 4100.

Обстоятелството, че тази площ първоначално е собственост на държавата се подкрепя от множеството актове за държавна собственост, както следва: АДС № 4968 и АДС 4973, съставени на 25.02.1965 г., АДС №№ 663 – 675, съставени на 10.11.1969 г., АДС 8165/24.08.1971 г. и АДС № 1739/15.03.1976 г., чиято обвързваща материална доказателствена сила на официален свидетелстващ документ не е оборена – чл. 179, ал. 1 ГПК.

По силата на представените по делото Разпореждане на МС от 09.03.1956 г. по доклад № Р-8-230/01.03.1956 г. за нуждите на БАН - за

Атомна научно-експериментална база и Физически институти, са отчуждени срещу заплащане 76 дка ниви, собственост на ТКЗС, Горубляне. С Разпореждане на МС № 1837/09.11.1956 г. за отчуждени други 154 дка. Така държавният имот, ведно с процесния, е предоставен за управление и стопанисване въз основа на съгласие на ръководителите на ведомствата, съобразно т. 1, ал. 5 от Инструкция за приложение на Правилник за отчуждаване на имоти за държавни и обществени нужди на /обн. Изв., бр.39/1954г., отм./. Отчуждаването по този ред, приет в приложение на чл.106 ЗС/отм./ е извършено на основание чл.101 ЗС /ред. изм.ДВ бр.12/11.02.1958 г./ за особено важни нужди на държавата и в полза на кооперации или други обществени организации, като собствеността е придобита от датата на решението на МС – чл.101, ал.3 ЗС. Тази разпоредба насочва към друг реституционен закон – чл. 3 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ и др.

Действително, според първоначалната СТЕ, имотите на страните са съседни. Не следва да се обсъжда, представената от ответника СТЕ, като приета в самостоятелно исково производство по гр.д. 3740/2001 г., СРС, 44 с-в, която не е годно доказателствено средство по настоящото дело и не обвързва настоящия съдебен състав и ищеца, предвид липсата на непосредственост при събирането – чл. 11 ГПК. В приетата по делото допълнителна СТЕ, след огледи на място, нови проучвания в ГИС, използване на геодезични снимки и съпоставка с действащия кадастрален план, се уточнява, че констатацията за липса на припокриване между имотите на страните, е изведена само въз основа на стария кадастрален план към 1959 г. След посочените допълнителни изследвания и съпоставки с действащия план, вещото лице приема, че процесният имот на ответното дружество изцяло попада в терена на ищеца БАН. Навлизането е както в очертанията на новата външна ограда, изградена преди около 5-6 години, така и в границите на старата ограда, от която има остатъчни следи на място.

След като съобразно СТЕ, целият процесен имот попада в територия на „Научен комплекс на БАН – VIII км. С.“ и е зает от улично платно, асфалтова площадка, ел кабели, част от канализация и подопровод, налице са пречки за неговото реално възстановяване, независимо че според свидетелите Н. и Т. е свободен от застрояване и обрасъл с растителност. Предвид чл. 10б, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 2 ЗСПЗЗ, земеделският имот, който е застроен с цел обслужване на държавни, обществени, научни, културни нужди или е зает от проведени

други мероприятия за обществени или държавни нужди, не подлежи на възстановяване, даже и при налично законно строителство. Имотът се разглежда като част от цялото мероприятие и е без значение дали върху него има строителство, когато попада в очертания на терен, зает от съответното мероприятие. /решение № 1219/30.12.2008 г., гр.д.4815/2007 г., ВКС, I г.о. и определение № 893/18.08.2009г., гр.д.826/2009г., ВКС, I г.о./ В случая свободният от застрояване процесен имот е включен в цялостния научен комплекс като зона, обслужваща нормалното функциониране на неговите обекти.

Конкретно за имота, предоставен от държавата на БАН за стопанисване намира приложение специалния чл. 10, ал. 2 от Закона за БАН. Нормата предвижда, че Народното събрание предоставя в собственост на Българската академия на науките стопанисваните от нея държавни терени, сгради, машини, съоръжения, апаратура, книжен фонд, парични средства и други движими вещи. Разпореждането с това имущество може да се извършва само в интерес на академията и с решение на Общото събрание. Правото на собственост преминава от държавната в правната сфера на БАН *ex lege*, а не по силата на изричен акт на Народното събрание. Такъв акт е необходим само за фактическото предоставяне на собствеността /решение № 795/08.08.2003 г., гр.д.701/2002 г., ВКС, IV г.о., решение № 1106/26.10.2006 г., гр.д.1774/2005 г., ВКС, IV-б отд. и решение № 645/05.10.2008 г., гр.д.6356/2007 г., ВКС, III г.о./. Установителният иск за собственост с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК е основателен.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 ГПК следва да се потвърди.

Въззиваемият на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 25, ал.1 НЗПП има право на сумата 300 лв. – възнаграждение за един юрисконсулт.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 08.02.2022 г., гр.д. 38555/2019 г., СРС, 46 с-в.

ОСЪЖДА „С.Т.“ ООД, със седалище: гр. С., бул. ****, офис 19 и С. И. А., ЕГН ***** да заплатят на Българска академия на науките, с адрес: гр. С., ул. **** сумата 300 лв. – юрисконсултско възнаграждение за въззивна инстанция.

Решението е постановено с участие на трети лица помагачи на ответника – И. А. И. и С. И. А..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____